

gjøre. Paa to Maader synes jeg, at den ærede Minister kunde forhandle. Han kunde forhandle i Landsthinget, og det kunde ske paa den Maade, som ofte blev fremhævet af et afdød Medlem af dette Thing, Monrad, som hørte til den første Periode af vort konstitutionelle Liv. Han gik til Landsthinget og sagde: Dette Lovforslag har Folkethinget vedtaget, viis nu Smødekommunen i Forhandlingen om det, og lad det blive vedtaget for at mødekomme den Land, der hersker i Folkethinget. Paa denne Maade lagde han sin Indskydelse i Bøgtstaaalen i Landsthinget. Have de Herrer nogensinde hørt, at det nuværende Ministerium har baaret sig saaledes ad, eller have De nogensinde hørt, at Ministeriet herfra er kommet ind i Landsthinget, selv Ministre, der ere valgte som Folkethingsmænd, og har lagt Folkethingets Afgjørelse i Bøgtstaaalen der? Nei, vi have set det stik Modsatte. Ministrene er komne op i Landsthinget og have, inden Forhandlingen begyndte, sagt: Det og det Lovforslag kunde de ikke modtage, skjønt det var vedtaget af Folkethinget. Det er den eneste Maade, hvorpaa jeg har set Regjeringen lægge sin Indskydelse i Bøgtstaaalen i Landsthinget. Det er gaaet saa vidt, at Landsthinget har efter Ministerens — jeg tør ikke sige Ordre, men — Tilskyndelse i alt Fald, gjemt Lovforslag saaledes, at de ikke kunne komme ind i Folkethinget. Ja, hvis dette er en Forhandlingsmodus, er det i alt Fald en ganske ny og ikke stemmende med den almindelige, saglige Praxis. Men dernæst havde Regjeringen endnu en anden Maade at forhandle paa, og som vedrører Ministerraad eller Statsraad, og det var den, at dens Planer bleve os klare af Regjeringens egen Mund. Det synes ikke at være urimeligt, efter at vi i Dag have hørt saa meget om, hvad der vil være Konsekvensen af det Skridt, som Folkethinget gennem dets Ordfører har erklæret at ville foretage, nemlig Forkastelsen af dette Forslag, at vi en Gang hørte fra authentisk Kilde, hvad de stræffelige Konsekventer eller Konsekventerne, enten de nu ere stræffelige eller ei, ere af denne Forkastelse, som Folkethinget nu vil skrive til. Hvorfor vil Regjeringen aldrig nogensinde erklære i Forveien, hvad den har for? Jeg tvivler ikke om, at der er flere af de ærede Medlemmer, der ere mere inde i Diplomatiets end jeg, som ville erklære, at det er en fin Politikk, som Regjeringen viser ved aldrig nogensinde at kunne erklære i Forveien, hvad den vil gjøre, men for os Andre, der ikke har den Opfattelse, at det er Regjeringens Pligt at skjule sig, synes det at være Bagholds- eller Overtæftespøttik,

at den aldrig nogensinde kan eller vil erklære, hvad den har for. Det sker bestandig med den nuværende Regjering. Jeg vil minde ærede Medlemmer om det, der fandt Sted i Oktober 1885. Da der var sket et Mitentat paa Conseilspresidentens Liv, hvad gjorde han saa? I Stedet for at komme til os og sige os: De og de Love behøver jeg i Anledning af den Forbrydelse, der har fundet Sted, saa fortalte han slet ingen Ting. Han sendte Rigsdagen hjem eller udsatte den og gav en Række provisoriske Love, med Hensyn til hvilke Justitsministeren erklærede, at Rigsdagen var hjemsendt, ikke for at Regjeringen kunde udstede dem, men saaledes, at Regjeringen kunde udstede dem. Men i Forveien sit vi Sædvanligst at vide om, hvad Regjeringen vilde foretage sig. I Januar i Fjor, da den provisoriske Finantslov blev forkastet, fortalte den høie Regjering os heller ikke, hvad Følgen vilde være af dette Skridt, og Ingen anede det. Ingen kunde med Bestemthed vide det; Regjeringen skjulte sine Planer, og vi overraskedes af den kongelige Resolution, ja, jeg tror endog, at Høire overraskedes derved. Thi det er det Mærkelige ved denne Regjering, det tror jeg nok, man kan sige, at end ikke Høire her i Folkethinget veed, hvad Regjeringen vil foretage sig den næste Dag. Selv om den vil opløse, kommer det overraskende for Regjeringspartiet. Saavidt er det drevet med dette Hemmelighedskræmmeri, som udmærker den nuværende Regjering. I Dag staa vi overfor en Krisis, med Hensyn til hvilken man forskiller os om, at den vil have de mest skjæbningsangre Konsekventer for Landet og for Lovarbeidet. Men hvorfor fortæller da ikke Conseilspresidenten, hvad det er, der vil ske ved Forkastelsen? Nu er jeg jo ikke uvidende om, at det i Regjeringsbladene har lydt, at efter denne Forkastelse vil der ske en Hjemsendelse, og at, naar vi derefter komme sammen, den provisoriske Finantslov da vil blive os forelagt, og da vil der komme en Opløsning med nye Valg. Saa kommer der igjen en provisorisk Finantslov, en kongelig Resolution m. m. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) forestillede os i meget varme Ord, hvilke mærkelige Konsekventer Forkastelsen vilde have, og hvilke alvorlige Konsekventer det ogsaa efter min Mening vil have, hvis han har Ret. Der var derfor al mulig Grund for den ærede Regjering til at sige os, hvad der er dens Mening og dens Plan med Forelæggelsen, og hvad den vil gjøre Dagen efter. Det er klart for os Alle, at det er et meget alvorligt Skridt, vi gaa til, og for mit Bedkommende er det ikke uden Betydning, jeg gaar